

V. PARAĆ, *Kavana La Coupole*. Zagreb, Moderna galerija

1945. vodi Galeriju umjetnina u Splitu, a 1950–72. predaje na Akademiji u Zagrebu. Član JAZU od 1973.

Prvo razdoblje Paraćeva slikarstva označuju siguran crtež, blaga stilizacija, zagasita tonska skala i osjećaj za monumentalno (*Crkva Sv. Blaža u Zagrebu*, 1927; *Seljaci*, 1927; *Proljeće*, 1928; *Veslači*, 1928). Slike *Kavana La Coupole* (1931), nastala u Parizu, i *Pazar u Solinu* (1931) pokazuju utjecaj impresionista. Slijede mrtve prirode, prizori iz Dalmacije, figuralne skupine i pejzaži (*Cipal na tanjuru*, 1932; *Kaštelanke*, 1933; *Mljezarice*, 1934). Crteži nastali 1943–45. neposredni su prikazi ratnih zbivanja (*Izgubljena djeca*, 1943; *Partizanski leut*, 1944), dok je sklonost prema monumentalnosti i epskome komponiranju osobito izražena na freskama u Klisu (1936–39) i Solinu (1957), te na slikama i crtežima koji prikazuju hrv. pomorsku povijest (*Brodovlje Petra Krešimira IV*). Dosljedan motivima iz svakidašnjice, u djelima nastalim poslije 1955. pokazuje jednostavnu kompoziciju, ekspresivnost likova i snagu boje (*Ručak pod maslinom*, 1955; *Dalmatinsko selo*, 1965). Bavio se crtežom, grafikom i scenografijom. Samostalno je izlagao u Zagrebu (1929, 1932, 1960), Splitu (1929, 1934, 1936), Zadru (1969) i Rijeci (1978). — Retrospektivna izložba priređena mu je u Zagrebu 1984.

LIT.: Lj. Babić, Vjekoslav Parać, Obzor, 1929, 90. — D. Tiljak, Izložba Vjekoslava Paraća, Književnik, 1932, 6. — V. Barbić, Vjekoslav Parać, Zagreb 1961. — M. Peić, Vjekoslav Parać, u knjizi: Hrvatski umjetnici, Zagreb 1968. — S. Mateljan, Likovna umjetnost u NOB-i Hrvatske (katalog), Zagreb 1974. — Z. Novak, Povijesno kao poetsko, Oko, 26, VIII, 1976. — N. Bezić-Božanić, Vjekoslav Parać, Split 1977. — J. Depolo, Novator koji ne ruši, Vjesnik, 3. II, 1984. — I. Zidić, Vjekoslav Parać (katalog), Zagreb 1984. — G. Gamulin, Hrvatsko slikarstvo XX. stoljeća, I, Zagreb 1987. Ma. B.

PARAD-VOJKOVIĆ, Katica, kiparica (Zagrade kraj Požege, 18. III. 1950). Završila Ekonomsku školu u Zagrebu. Samouka, kiparstvom se bavi od 1965, izlaže od 1968. Neko vrijeme radila u ateljeu M. Kičina u Ščitarjevu. Modelira u drvu jednostavne likove i kompozicije diskretno

obojenih volumena (*Ponosna obitelj*, 1972; *Majka i dijete*, 1982). — Samostalno je izlagala u Karlovcu (1977, 1983), Velikoj Gorici (1977), Zlataru (1978), Zagrebu (1982) i Svetozarevu (1983).

LIT.: V. Maleković, Katica Parad-Vojković (katalog), Zagreb 1982. — K. Smiljković, Katica Parad-Vojković (katalog), Svetozarevo 1983. — E. Cvetkova, Katica Parad-Vojković (katalog), Karlovac 1983. N. Kri.

PARČIĆ, Dragutin, fotograf (Vrbnik, 26. V. 1832 — Rim, 25. XII. 1902). Gimnaziju i bogosloviju završio je u Zadru. Od 1859. bavi se fotografijom. Eksperimentirao je na gotovo svim tada poznatim područjima fotografije. U tehnici kalotipije snima portrete, vedute i arhitekturu, potom fotografira uz pomoć mikroskopa i teleskopa (tri faze pomrčine Sunca, 1861), radi stereo-snimke, sastavljene panorame i reprodukcije umj. djela. Očuvan je veći broj njegovih originalnih negatifa na papiru.

LIT.: N. Grčević, Fotografija devetnaestog stoljeća u Hrvatskoj, Zagreb 1981. N. Gė.

PARENTIUM → POREČ

PARKIĆ (Prkić), Mihovil, slikar i zlatar (? — Šibenik, 1642). God. 1611–38. izrađuje za bratovštinu Nove crkve u Šibeniku freske u dvorani bratovštine i u crkvi (djelomično očuvane), oltar Sv. Jurja, pet antependija i dr. Freske je u crkvi 1628. nastavio slikati Antun Moneghin (prizori iz Biblije).

LIT.: K. Stošić, Crkvice i bratovština sv. Duha u Šibeniku, VjAHD, 1932, str. 402. — Isti, Galerija znamenitih Šibenčana, Šibenik 1936, str. 59. — Horvat–Matejčić–Priatelj, Barok. — V. Marković, Zidno slikarstvo, 17. i 18. stoljeća u Dalmaciji, Zagreb 1985. D. Ki.

PARO, Frane, grafičar (Zagreb, 5. IV. 1940). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1964 (A. Kinert), završio specijalni odjel za grafiku 1966 (M. Detoni); sada predaje na istoj ustanovi. Umjetnik bogate mašte pretežno radi tzv. izvornu grafiku (drvorez, linorez, bakropis, akvatinta). Njegove fantazmagorične vizije oslanjaju se na figuralne i apstraktne elemente, a dramatični prostorni ritmovi pojačavaju izražajnost prizora (*Jutro*, 1968;